

delse sidde i kolde Lokaler. Det skadede selvfølgelig Undervisningen, og saa kom der en Tid, hvor man varmede Lokalerne op; men ingen vil regne det Brændsel, der medgik, for Understøttelse til disse Børn. Nej, det var Ting, der fulgte af Skoleplanen, det krævedes af Undervisningen. Nu er det saaledes mere og mere i de store Byer og til Dels ogsaa paa Landet som Følge af de moderne Samfundsforhold, at mange Skolebørn møde paa Skolen uden at være tilstrækkelig mættede og derfor ikke tilstrækkelig modtagelige for Undervisningen, saa erklærer man fra Skolens Side, at Betingelsen for at kunne oplære disse Børn er, at de blive mættede. Det er altsaa et Skolespørgsmaal; det er Skolens Krav, som nødvendiggør, at disse Børn skulle mættes. Det er altsaa den nuværende Regerings store Fejl, at den har forlagt Spørgsmaalet fra Skolevæsenet til Fattigvæsenet.

Da den ærede Indenrigsminister havde holdt sin Tale oppe i Landstinget, skrev et Medlem her i Salen, det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) i et Blad, som stod ham nær, at det var en ypperlig Tale, og efter at denne Tale var holdt, var Sagen klar. Jeg synes, at jeg sjældent har læst en saa uklar Tale, jeg har nøje studeret den. Det ærede Medlem for Ringsted, som blev saa begejstret ved at høre den, at han straks kunde gaa hen til sit Blad og skrive, at dermed var Sagen klar, udtalte sig helt anderledes for et Par Aar siden, da Kampen stod om denne Sag med de moderate. Da Kampen stod med det ærede Medlem, som staar her tæt ved mig, det ærede Medlem for Assens (Berntsen), udtalte det ærede Medlem fra Ringsted, at det Forslag, som da forelaa fra de moderate, var et af de styggeste Forslag, han nogen Sinde havde set, og jeg har jo vist, hvor frisindet det var, sammenlignet med det, som nu foreligger. Og da saa det ærede Medlem fra Assens anførte noget, som stod i „Politiken“, sagde det ærede Medlem fra Ringsted — ærede Medlemmer kunne se det efter i Tidenden —, at det var et Blad, som med Lidenskab kæmpede for Demokratiets Ret, det gav aldrig Pardon, og det brød sig heller ikke om at modtage Pardon. Saaledes saa det ærede Medlem for Ringsted den Gang paa de moderates Forslag, og nu skal der blot en Tale til af den nuværende Indenrigsminister oppe i Landstinget for at det ærede Medlem fra Ringsted straks skal gaa til sit Blad og finde Sagen fuldstændig klar. Det ærede Medlem maa slet ikke

vide, hvad der tidligere har foreligget i denne Sag, han maa ikke have Anelse om Bardenfleths Skrivelse, ellers kunde han ikke skrive noget saadant om Indenrigsministerens Tale. Jeg har sjældent læst en Tale, der i den Grad i sin Logik er paa Siden af Sagens Kerne, som Indenrigsministerens Tale deroppe. Han siger først, at det er ganske vist ikke forbudt i Loven at bespise fattige Skolebørn — nej det er det ikke — men, siger han, det er heller ikke tilladt, der er ingen bestemt Lovhjemmel derfor. Det er nu et mærkeligt Ræsonnement. Vi have i al Fald en indeurigsministeriel Erklæring om, at det er tilladt, vi have Bardenfleths bestemte Erklæring om, at saadanne Tilskud ere tilladte. Vi have dernæst en Praksis, som har udviklet sig uden Indgriben fra Ministeriets Side.

Dernæst gaar den højtærede Indenrigsminister ind paa at omtale Kjøbenhavns Forhold. Jeg vil gerne dvæle et Øjeblik derved; Kjøbenhavns Forhold berøres jo meget stærkt af denne Lov. Den beskærer gennemgribende det kommunale Selvstyre, som vi hidtil sammen med Købstæderne have kunnet glæde os ved, den sætter os under ministerielt Formynderskab paa et Punkt, hvor vi hidtil have været fri for dette Formynderskab. Den højtærede Indenrigsminister paastaar, at den Paragraf i vor kommunale Forfatningslov af 1857, nemlig § 16, som min ærede Partifælle oppe i Landstinget henviste til, kom slet ikke denne Sag ved. Der staar ganske vist deri, at Borgerrepræsentationen vedtager Stadens Budget, uden at overordnet Myndigheds Samtykke dertil behøves, men — sagde den højtærede Indenrigsminister — vi glemme jo ganske, at det er ikke nok, at Borgerrepræsentationen vedtager Budgettet, det skal godkendes af Magistraten, denne kan paa ethvert Punkt gribe ind, og endelig — siger han — glemme vi jo ganske, at Overpræsidenten kan gribe ind paa ethvert Punkt, og hvis han er uenig med Magistraten eller med Magistrat og Borgerrepræsentation i Forening, kan han indappellere Sagen til Ministeriet. Jeg spørger den højtærede Indenrigsminister, hvad dette kommer Sagen ved. Vi have slet ikke benægtet fra vor Side, at for at Kommunen kan vedtage en Udgift, skulle Borgerrepræsentation og Magistrat være enige, og saa maa Overpræsidenten ikke modsætte sig det. Det er slet ikke det, der er Tale om. Det, der er Tale om, er, at naar de kommunale Faktorer i Kjøbenhavn ere enige — og de have i en Aar-